

ние, старанията да мисли, неочакванитѣ отговори, заритѣ на едно въображение което се събужда, иматъ безсѣмийно бесспорни привлѣкателности. Но отъ нравствена точка на зрѣние, най голѣмата хубостъ на дѣтето не е тамъ. Има дѣца на които формитѣ сж тѣжки и дебѣли, на които заспалий разумъ съ мжка се развива, но които не сж по малко интересни отъ другитѣ; има други, напротивъ, които, колкото и да сж блѣстящи, произвеждатъ болка като ги гледаме, защото отъ твърдѣ рано сж прѣстанжли да бжджтъ дѣца.

Дѣтето може да се опрѣдѣли така: лице което не познава себе си. Дѣтето обича безъ да знае що е обичание; има отвращения безъ да знае що е ненависть; то мисли по нѣкога за себе си, по нѣкога за другитѣ, но безъ да размисли дали мисли за себе си или за другитѣ; то се покорява на нагонътъ си, безъ да го разбира; въ него има нѣщо отъ привлѣкателността на природата, която е хубава безъ да знае и безъ да се възгордява заради тая привлѣкателность; ние усѣщаме че животътъ въ дѣтето е твърдѣ силенъ, и за това нѣма нужда да се усиља съ размишлениято. Дѣтинството се наслаждава отъ животътъ съ небрѣжностъ и съ една чудесна безопасность; то е съвършено прѣдадено на удоволствието което чувствува въ една дадена минута, и може да се каже за него онова което Буссе е казалъ за младостта: „тя растворя платната си къмъ всичкитѣ страни на вѣтърътъ който я надува и кара“.

Защо игритѣ на дѣтинството сж толкова приятни и толкова интересни? Защото